

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Variarvm Lectionvm Libri Dvo Theodori Canteri
Vltraiectini**

Canter, Dirk

Antverpiæ, M. D. LXXIII.

Hesychij locus de litteris Ephesijs eme[n]datus. Ca. 18.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70886](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70886)

busdam codicibus Ocelli ab eodem Typographo
 pressis scriptum invenisse οὐκ ἔδωκε, in
 busdam οὐκ ἔδωκε, ita ut ultra lectu
 teri sit praefenda, certè ignorem. Verba
 haec sunt: ὁ μὲν γὰρ Θεωρίσιος Πυθαγόρας, ἄλλο
 μὲν ἐν αὐτῷ ἡμῶν ἰδίῳ καταλιπέν τῳ αὐτῷ
 σφ, ὅσον οὐκ ἔδωκε τῳ Λόγιανῳ καὶ Ἀρχῆτῳ.
 ille Petrus Daniel, cuius modò mentionem feci
 dicit mihi & hoc nomen corruptè legi apud
 nimum Aristotelis interpretem lib. 13. Metaph
 corum. ubi ἐκείνος legi scribit, pro οὐκ ἔδωκε.
 ni etiam huius Ocelli mentionem fieri apud Iam
 chum Chalcidensem, quem penes me manuscriptum
 habeo, lib. primo De secta Pythagorica cap. 10.
 mo, ubi omnium Pythagorae discipulorum nomina
 iorum nomina enumerantur. Haec sunt, amice
 etor, qua de Ocello habeo dicere, invenireq. potui.

Hesychij locus de litteris Ephesiis emen
 datus.

CAP. XVIII.

NON spero me rem ingrati facturum
 diosis omnibus, si quid è media antiquitate petierim
 de Ephesiis litteris, praeter ea quae ab aliis prolata
 sunt, in medium attulero. Quare in eo uno ore
 nes consentiunt, Ephesiis notulas quasdam, & r
 et de

Ant. M.
 Varia Lect.
 LII
 28

ces Magicas fuisse, quibus utentes in omni negotio superiores euaderent. Nos de hac re nihil præterea dicemus, sed hac suo auctori relinquimus. Verùm de vocibus illis priscis, quibus utebatur in symbolis, nos pauca dicemus. Non inconsultum utique fuerit, prius verba Hesychij hoc loco subijcere, qui sic inquit: Ἐξίσια γράμματα τῶ μὲν παλαιῶν. ὕστερον δὲ προσέθεσαν πλεῖς ἀπατεῶνες, καὶ ἄλλα. φασὶ δὲ τὸ προσέθετον τὰ ὀνόματα τὰ δεξιῶν. κατὰσιν. αἴξ. τέρεγξ. δαμναμρῶδες. ἄσιον. δηλοῖ δὲ ὁ μὲν ἄσιν, σκότος, τὰ δὲ κατὰσιν, φῶς. τὸ δὲ αἴξ, ἄνθος. δαμναμρῶδες δ' ἥλιος. ἄσιον δὲ ἀληθές. ταῦτα οὐδ' ἴσα βῆσι καὶ ἄρια. Hæc sunt verba Hesychij Grammatici doctissimi. Quis tam stupido & bardo ingenio, qui non vel apertissimè videat, mendū his verbis Hesychij subijcet? Nec hoc inficias inquit doctissimus vir Erasmus, cum de hac parte ageret. sic enim inquit: Hesychius indicat fuisse priscas quasdam voces pro sariis habitas, quibus posteriores deinde multas addiderunt. priscas putat has fuisse, ἄσιν, quod interpretatur, tenebras. κατὰσιν, lumen: αἴξ ipse: δαμναμρῶδες sol, ἄσιον verum. Illud satis apparet librariorum incuria commissum, quod cum Hesychius inter magicas voces recenset τέρεγξ, non meminit tamen interpretans singula. Videtis quid vir tantus dicat, nec ille quidquam adiumenti potuit huic loco adferre.

Non

Non ergo sine causa quispiam temeritatis nos accusabit, qui cum nondum vigesimum etatis annum excefferimus, rei a tanto viro deperit quasi medicas manus adhibere ausi fuerimus. huic accusationi iam Apologia nobis parata, ac in promptu est. Si enim Erasmo diutius operum Adagiorum superstite esse, atque adeo vitam dignus erat longissima, in hac usque tempora ducere contigisset, & iis libris frui, quibus fruimus, facillimè huic loco remedium, atque symbolicam horum vocabulorum interpretationem attulisset. Itaq. ego auctoritate nisus probatorum auctorum, hunc locum sic restituendum τρεῖς, vel τετρας ὁ ἐνιαυτός. Inueni etiam ad inter priscas voces Ephesiorum numerari τρεῖς, vox prisca appellatione dicitur terra. Sed integra verba Clementis Alexandrini Theologitissimi & antiquissimi in medium adducere. que ille lib. v. Stromatum sic inquit: Ἀνδραγαθὸν γ' οὐδ' ὁ Πυθαγορεὺς τὰ ἐφέσια καλέμενα ματῶν: ἐν πολλοῖς δὴ πολυθρύλλητα ὄντα, συμπύλων ἔχειν φησὶ τὰς ἐν σημαίνε δὲ ἀσπίον μὲν τὸ τετρας, μὴ γὰρ ἔχειν τετρας σκιάν. φῶς δὲ κατὰ σκίον, ἐκ καταυγάζει τὴν σκιάν. λέξ τ' ἔστιν ἢ γῆ καὶ ἀρχαῖ ἐπονυμίαν. παρὰ τετρας ὁ ἐνιαυτός, δὲ τὰς ἀστράδαμνα μὲν οὖς δ' ὁ ἥλιος, ὁ δαμάζων τὰ πάντα τῆ ἢ ἀληθῆς φωνῆ. σημαίνει δ' ἄρα τὸ σύμβολον αἰετὸς κόσμηται τὰ θεῖα, οἷον σκότος πρὸς φῶς, καὶ

Ant. Mier
 Varia Lect
 LIII
 25

ἵδως ὡρὸς ἐνιαυτῶν, καὶ γὰρ ὡρὸς παντοίας φύ-
σεως ἕσται

Arnobij antiqua lectio defensa.

CAP. XIX.

ARNOBIUS libro quarto contra gentes post-
quam enumerasset, & docuisset furta ac adulteria
Deorum, utpote Neptuni, Saturni, atque adeo ip-
sius Iouis, quem regem mundi ironice appellat: &
non solum ab illis amari feminei generis sexus, sed
etiam mares: tandem progreditur ad feminas deas,
& inquit: Sed soli amanti apud vos mares, & fe-
mineo sexui sua conseruata est sanctitas. Nonne ve-
stris cautum est litteris adamatum esse ab Aurora
Tithonum, arsisse in Endimyonem Lunam, Nerei-
dem in Aeacum, in Achillis genitorem Thetim, Pro-
serpinam in Adonem marem eius, Cererem in Ia-
sonem nescio quem rusticanum, & post Vulcanum,
Phaonem, Martem, in Anchise nuptias ipsam il-
lam Aeneadam matrem, & Romanae dominationis
auctorem? Hoc loco diu multumq; me torsit, quod
Phaonem nominet, nusquam enim me legisse me-
mini, Venerem cum Phaone, sed cum Phaone, rem
habuisse. idcirco primo suspicabar pro Phaone, Phao-
nem scribendum, & mendum esse typographicum,
sed in eo non acquieui. Verum consulens exemplar
Romanum, longe aliam lectionem inueni, nimirum
hanc: Et post Vulcanum, Phaethontem & c. quae
lectio